

Abú Magrib

Manuel Molins

Abú Magrib

"Veü Abú. *(A ràfegues)* Bismillahi Arrahman i Rahim... Lloança a Déu, Senyor dels mons que em va permetre eixir de casa i aconseguir diners per a agafar la barca i ser al mar... Tenia tantes ganes de ser al mar... El meu pare sempre me'n parlava, del mar, encara que ell tampoc no hi havia estat mai... Vaig créixer entre històries del mar i del desert... històries de dunes i d'aigua, de camells i vaixells... El mar era un immens jardí tot ple de joves nues i morenes com en el paradís que ens ha promés Al·là... Cada ona una promesa, un bes, una carícia, un amor permanent i sempre renovat...

Veü Jasmina. *(A ràfegues)* T'estime...

Veü Abú. *(Igual.)* Però sóc una pedra...

Veü Jasmina. *(Igual.)* T'estime...

Veü Abú *(Igual.)*... Una pedra llançada contra les portes del matí i les clarors de l'alba...

Veü Jasmina *(Igual.)* T'estime.

Veü Abú. *(Igual.)* M'enfonse...

Veü Jasmina. *(Igual.)* Sóc un jardí plantat de sols i arbres feraços que donen fruits tot l'any.

Veü Abú. *(Igual.)* Caic en una pluja de pedres i m'enfonse... D'on cauen tantes pedres?... Una tempesta de pedres s'estrella sobre el mar... Es reuneixen en la sorra profunda i són devorades pels peixos, carn de peixos... Però canten... Canten i alaben Al·là... La ila Allah wa Muhammad rassulu Allah...

Veü Jasmina. *(Igual.)* Sóc el gran mar que porta els teus ulls. Sóc el vaixell, la palmera, la sorra que t'ompli els peus i l'aigua neta per a rentar-te'ls.

Veü Abú. *(Igual.)* El meu cos destruït és la nit del meu poble... El meu cos enfonsat és l'esperança i el desig del meu poble...

□

(Apareix Jasmina en actitud orant. Després, s'aixeca i comença a despullar-se en una mena d'strip-tease silencios i ritual.)

□

Jasmina. Sóc l'arbre i la carícia, la font i el got, els llavis i la boca, la frescor del teu cor tan cansat. Vine i besa'm. Sóc el riu i la pluja, el pou d'aigües secretes del poble. Posa la mà ferida sobre els

meus pits, sobre el meu ventre i l'olivar del sexe. Aquesta mà és la casa, el meu país i el paradís d'Al·là. Passeja la teua mà sobre el meu cos, tu et guariràs i jo floriré. Jo sóc el teu mar i tu el meu vaixell. Ja no hi ha pedres. Cap pedra sobre el mar. El teu desig és silenciós, però tan intens com el vent que fa udolar la sorra. Estem units pel desig i la benedicció d'Al·là. No em deixes. Sóc teua. Teua com la teua pell, com els teus ulls i aquestes dents blanquíssimes. Teua com els teus dits i el pit florit d'acàcies silvestres. Vine, besa'm i et seré font i goig. El mar serà la nostra terra, el país on creixeran els fills.

Abú. (*Molt inquiet.*) No, no; no t'estime. Vés-te'n.

Jasmina. Mentida. Els ulls no menteixen."

(9, "El somni d'Abú")